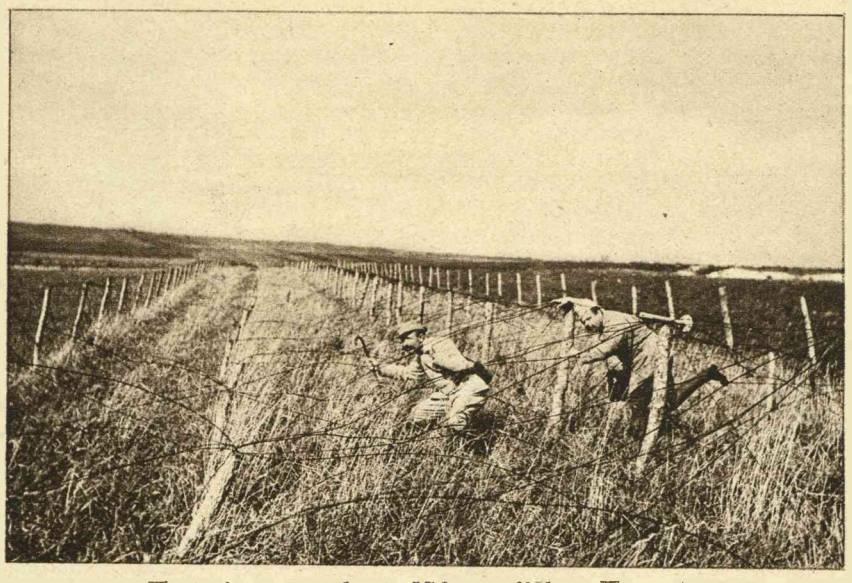

Foto's van het Westelijke Front.

Links: Fransche officieren voor den ingang van een artilleriestelling, die geheel „granaatvrij" is gemaakt. Midden: Dokters van het Fransche Roode Kruis, op zoek naar gewonden, trachten zich door een prikkeldraadversperring te werken. Rechts: Fransche infanteristen, die zich in een veroverde vijandelijke stelling genesteld hebben.

nium-bar in de Rue de l'Ecuyer streken wij neer. Het ging er nogal druk toe. De niet groote, maar gezellige zaal was heelendal gevuld met groepjes menschen, die bij de steps en walsen, door het kleine orkest de wereld ingestuurd, zaten te neuriën en te lachen, te klabetteren en te gnuiven dat het een aard had. Temidden der min of meer luidruchtige heeren prijkten her en der ook bonte mammezellen met kuiven van paradijsveeren op den kop. De electrische lampen waren reeds aangestoken en in het helle schijnsel blonken de kristallen kelkjes met drank in velerhande kleur.

De oogen der menschen aan de tafeltjes blonken niet minder.

Theodoor en ik vonden nog juist elk een plaats achterin het zaaltje.

Van daaruit konden we gezellig het gansche gedoe van het cafétje overzien. Ik riep een kellner.

„Chut," zei Theodoor met een eigenwijs gelaat, „chut, niet roepen. De man zal wel voelen, dat mijn blikken op hem gevestigd zijn, en als hij dat voelt, vanzelf dadelijk hierheen komen."

Ik keek mijn gezel eens aan, en, eerlijk gezegd, zulks geschiedde niet geheel zonder een smalenden glimlach. In het diepste fond van mijn ziel was de overtuiging geboren, dat deze jonkman een zoo geheeten opscheppei was. Doch, of het toeval was of werkelijk de kracht van 's jonkmans blik: na eenige seconden keek de kellner onzen kant uit, en vlood als een torpedo op ons aan. De borrels werden gecommandeerd en aangebracht. We dronken op onze ontmoeting.

Ik bezag mijn man eens wat nauwlettender, en moest vlotweg erkennen dat hij beschikte over eene verwatenheid erger dan de derdedaagsche koorts. In het bleeke gelaat met een geweldigen Bourbon-neus, met den diklippigen mond, door een breeden knevel als door een treurwilg overschaduwd, blonken de oogen, niet ongelijk aan schelle zoeklichten. Groote donkerbruine oogappels op zwart af. Het wit had een blauwen gloed als geglazuurd ijzer, en te meer kwam die donkere iris daarop uit. Hij had een zeer zonderlinge manier om deze oogen uit te zetten of in te krimpen, wat mij ze onwillekeurig met het licht verstelbaar diaphragma van een phototoestel vergelijken deed. Ik bleef eenige minuten naar dit eigenaardig gedoen van den jonkman kijken, en al spoedig bemerkte hij mijn aandacht.

„Ja, ja," zei hij, en de toon van zijn spreken duidde op grenzenlooze zelfingenomenheid, „ik zou wel leeuwen kunnen temmen desnoods."

Wat met dit „desnoods" werd gemeend, ontging mij, en ik vroeg hem een verklaring ervan. „Uit bescheidenheid, mijn beste mijnheer," antwoordde hij, „uit bescheidenheid voegde ik dat antwoord erbij. Want ik kàn leeuwen temmen."

FREIHERR VON WANGENHEIM, †
de Duitsche gezant te Konstantinopel, die deze week is overleden.

PRINS JOACHIM VAN PREUSSEN en PRINSES MARIE AUGUSTE VON ANHALT,
die zich verloofd hebben.

„Jaaa?" deed ik wat ongeloovig.

„Ik hèb het gedaan, mijnheer, eigenhandig, mijnheer. Met deze zelfde oogen .... Of eigenlijk was het niet zoozeer een leeuw ..... Hij aarzelde lichtelijk, en de onsterfelijke strophe van den vaderlandschen dichter doorkliefde mijn geest:

Doch zoo ik mij wel bezin
Was hij het niet: het was de leeuwin.

„Niet zoozéer? Niet zoozeer?" vischte ik.

„Neen, niet zoozeer. Want het was geen leeuw, maar een beer," dichtte hij op zijn beurt.

Ik zei, dat dit ook al mooi was.

„Dat zou ik meenen," deed hij, „ik heb op de kermis een gedresseerden beer net zoo lang gefixeerd tot hij zijn bek wagenwijd openzette, en zonder aarzelen stak ik in dien open bek toen mijn . . ."

„Hoofd," viel ik ontroerd in.

„Neen," lachte hij fier, „niet zoozeer mijn hoofd, maar mijn hand."

Ik zei dat het ook al mooi was.

„Dat zou ik meenen," zei de jonkman, „ik ben ervoor bekend."

„Er is geld mee te verdienen," beweerde ik, „'t eenige bezwaar is, dat men maar niet altijd een beer bij de hand heeft."

„Behoeft ook niet. Behoeft ook niet, op een mènsch kan men ook zijn macht toonen. Ik zal u dat straks wel eens laten zien. Den eersten den besten bezoeker, die hier nu binnenkomt, zal ik onmiddellijk zóó hévig fixeeren, dat ik hem dwing tot hier vlak vóór mij, in mijn macht, in mijn macht, mijn waarde mijnheer."

„Kom," zei ik wat ongeloovig.

„Ik zweer u dat ik het doe. U zult zien, sprak de zelfbewuste Theodoor, „laat hem maar komen. Laat hem maar komen.

Ik dwing hem tot vlak vóór mij om hem dan door een afwenden van mijn blik op het laatste oogenblik te ontslaan."

Lezer, in gemoede, kunt U zich mijn zielstoestand op dit oogenblik indenken?

Ik weet zelf niet meer — en mijn aanteekeningen, die ik overigens vrij volledig uitwerk, vermelden het ook niet — wat ik van dit zonderlinge personage naast mij denken moest.

Was hij werkelijk, zooals de volksmond het zoo schoon en gelijk zoo karakteristiek weet uit te drukken, een opschepper?

Waren zijn verstandelijke vermogens gekrenkt of . . . ja, waartoe zal ik verder gaan?

Ik zei U reeds dat ik zelf niet meer weet, wat ik van mijn vriend Theodoor dacht en hoe zou ik het dan van U willen te weten komen?

Dit alleen weet ik nog heel zeker, dat het mij zonderling te moede was, temeer waar de oogen van mijn nieuw gevonden vriend in werkelijkheid een zeldzame uitdrukking vertoonden, die bij mij een vaag vermoeden deden rijzen van zijn fixeer-kunst.

Een zonderling, bijna angstig voorgevoel bekroop mij, een heimelijke vrees hoe of dit alles zou afloopen. Want dat er iets bijzonders gebeuren ging, was mij op dit uur haast een zekerheid.

Maar laat ik mijn beschouwingen afbreken en U het verdere verloop der historie mededeelen.

VAN DE DARDANELLEN.
De Engelsche generaal Birdwood, wiens naam in verband met zijn operaties aan de Dardanellen dikwijls genoemd wordt, vóor den ingang van zijn bomvrije hut.

GRIEKENLAND EN DE GEALLIEERDEN.
De Grieksche ex-minister-premier Venizelos (x), onderweg om een bezoek te brengen aan de Britsche vloot, die in de Dardanellen opereert.

TRANSPORT VAN VLIEGMACHINES.
Het vervoer van Fransche vliegmachines aan de Dardanellen. De machines worden, in kisten gepakt, met transportschepen tot aan den mond der rivieren gebracht, waarna zij op vlotten verder het binnenland worden ingevoerd.